

[Korsgaard.]

Grund til her at spørge: hvorpaa bygger det ærede Medlem en saadan Antagelse? For mig foreligger der ikke noget som helst Bevis for, at en Udtalelse af den Art har sin Berettigelse.

Til det ærede Medlems Udtalelser om Landmandsbanken skal jeg kun sige, at jeg forstod dem saaledes, at han haabede paa noget i Retning af, at Landmandsbanken nu skulde blive en Statsbank. Jeg har ved en tidligere Lejlighed udtalt, at en Antagelse i den Retning, sagligt set paa Grund af Bankens hele Indretning, forekommer mig ganske urimelig, og jeg har ogsaa ved tidligere Lejlighed udtalt, at der dog her i Tinget endnu er et stort Flertal mod, at Landmandsbanken bliver Statsbank. Nogen Frygt for, at dette skulde ske, behøver man altsaa ikke efter min Mening at have.

Endelig skal jeg sige et Par Ord om Told. Det vil formentlig være rimeligt, at der ogsaa lyder nogle Ord herom ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling; det skal ikke blive mange. Først et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som opstillede et vidunderligt Billede med Henblik paa de kommende Landstingsvalg, idet han sagde, at han af al sin Kraft — og det ærede Medlem har i hvert Fald paa visse Maader ikke saa lidt Kraft — vilde virke til, at Landstingets Sammensætning blev saaledes, at det radikale Venstre og Socialdemokratiet blev Flertal, men samtidig syntes det at skinne igennem, at heraf behøvede ikke at følge, at der blev et toldvenligt Flertal i Landstinget, idet jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard i denne Forbindelse betragter saavel det konservative Folkeparti som Socialdemokratiet som toldvenlige Partier. Det er mig fuldkommen ubegribeligt, at det ærede Medlem kan tro, at der paa den ene Side skulde være en Mulighed for, at Radikale plus Socialdemokrater blev Flertal, men at der saa ikke samtidig skulde være absolut Sikkerhed for, at Konservative plus Socialdemokrater blev Flertal. (*Dahlgaard*: Det har jeg heller aldrig sagt). Det ærede Medlem siger, at han ikke har sagt det, saa tror jeg, at han har givet sine Udtalelser en mærkelig Form, for eet er givet, nemlig, at gaar det ærede Medlems inderlige Ønsker i Opfyldelse, saa sker der som Følge deraf ganske automatisk det, at der bliver et toldvenligt Flertal i Landstinget, og det er vel i og for sig ikke det, det ærede Medlem tilstræber. Det er derimod noget, jeg for saa vidt ikke skulde have noget imod. Hermed kommer jeg over til Tolden. Om denne

siger det ærede Medlem Hr. Stauning, at de Konservatives Forslag i saa Henseende har spillet Fallit. Ja, vi erindrer vist alle, at paa et vist Tidspunkt spillede Stormgadeprojektet vedrørende Nationalmuseet Fallit i Bladene, men to eller maaske 14 Dage efter — hvor længe det nu var — gennemførtes Stormgadeprojektet i Folketinget. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Stauning som den Realpolitiker, han i hvert Fald til visse Tider er, maa se i Øjnene, at Toldproblemet er ikke ude af Dagsordenen. Der er tværtmod siden sidste Valg sket det, at Socialdemokratiet har sat Toldforanstaltninger paa Dagsordenen, og jeg maa hævde, at disse Foranstaltninger ingenlunde paa noget Tidspunkt kan komme til at spille en forsvindende Rolle. Hvad der overhovedet fra Statsmagtens Side kan gøres i Retning af at gavne Erhvervslivet, er jo ikke saa oplagt, men jeg tror, man har Lov til at sige, at det eneste, der virkelig kan nytte noget, hvis der overhovedet er noget, der kan nytte, er Toldforanstaltninger. Al den Snak om Regulering indenfor Landets Grænser, al den Snak om at skaffe Tilskud, som vi ikke evner at give, fordi Statskassen ikke har Pengene dertil, er jo intet. Men ingen, der har blot en Smule Forstand i Hovedet, vil benægte, at man ved Toldforanstaltninger kan skaffe sig udenlandsk Konkurrence fra Livet. Om man saa synes, at den Pris, man skal give herfor, er for høj, idet man mener, at Toldforanstaltningerne er skadelige i andre Henseender, er en Sag for sig. Men det Menneske, som ikke kan indse, at man ved Toldforanstaltninger af passende Højde kan forhindre Import, det er i Sandhed et Menneske af højst besynderlig Indretning. Altsaa, naar nogle siger, at ved Toldforanstaltninger skaffer man ikke Arbejde, saa er det jo Vrøvl, thi det kan man. Det eneste Spørgsmaal kan blive: vil man give det, det koster? Det kan man diskutere om, og man kan ogsaa diskutere om, hvor meget det koster. Nogle vil opgøre det til eet Tal, andre til et andet. Det er mig noksom bekendt, at der gives Nationaløkonomer, som tror, at man kan beregne Toldbeskyttelsens Byrde paa Landets Befolkning. Ja, Videnskab og Statistik kan bruges til meget; og naar man tror, at de ogsaa kan bruges hertil, saa er dette efter min bedste Overbevisning en fuldkommen urimelig Opfattelse. Som sagt, Told er ikke et Mittel, som er gaaet ud af Dagsordenen. Hvad det vil betyde, at der efter Septembersvalget ogsaa vil være en vis Mulighed for et toldvenligt Flertal i Landstinget, skal jeg lade staa hen. Men at dette sagligt politisk set bliver en af de